

*Iba skutočne pokorný človek
je schopný skutočného pokánia.
Iba taký bude spasený.
Nik iný sa do neba nedostane...*

Pokorných ľudí dnes nevidno, pokorných ľudí sme vytlačili na okraj našich životov a to spôsobom života, aký sme sa rozhodli v tejto modernej dobe viesť. Pokora sa už nenosí, jednoducho vyšla z módy. Módny človek je človek sebavedomý, ktorý vie, čo chce, ktorému nešľapú po hlave iní ale naopak, on kráča po chrbtoch iných vyššie a vyššie.

Dnes sa nosí preferovanie seba, svojich kvalít za každú cenu, hoci by aj neboli pravdivé, hoci by si ich aj nemal, keď ich vieš dostatočne lákavo predať, ľudia ich všetkými desiatimi od teba kúpia. Jednoducho dnes nie je dôležitý obsah ale obal – nie je dôležité, kto skutočne si, ale ako navonok vyzeráš, ako na iných pôsobíš, ako ich vieš strhnúť za sebou, aby potom bez rozumu v ošiali zvelebovania boli schopní úplne vyprázdniť svoju peňaženku a naplniť ju ani nie tak tebe, ako tvojim manažérom, ktorí ťa mimochodom ak si si to v omámení slávy nevšimol iba používajú ako výhodný tovar na získanie veľkých peňazí. Pokorného človeka dnes všetci zrazia k zemi, nič nedosiahne, nikto sa oň nebude drať, je prosto nevýhodným tovarom. Preto musíme všetkým natĺcť do hlavy, že pokora je minulosť. Vitaj zvelebovaná pýcha!

Pokánie - 1 - Uznať pravdu o sebe a o Bohu

Napísal Balek Robert

Streda, 24 Marec 2010 15:51

No pravda zostáva pravdou, aj keď ju tisíckrát nazveme klamstvom a klamstvo zostáva klamstvom, aj keď by sme ho tisíckrát odeli do šiat pravdy. A pravda je taká, že iba skutočne pokorný človek je schopný skutočného pokánia. A iba taký bude spasený. Nikto iný sa do neba nedostane. Pokánie totiž znamená odvrátenie sa od zla a príľnutie k dobru v Kristovi tak, ako to chce on. Prečo toto nedokáže pyšný človek? Pýcha je totiž život v klamstve – v klamstve o sebe, o druhých a o Bohu. Pyšný človek nikdy neprijme pravdu, že on potrebuje očistenie, že mnohé jeho skutky sú zlé. Radšej bude žiť v klamstve, hoci si uvedomuje, že to je klamstvo, pretože mu z tohto klamstva plynú veľa výhod. Tak prečo byť pokorným?

Pokora je naopak život v pravde – v pravde o sebe, o druhých a o Bohu. Len ten, kto žije v pravde, teda kto pravdu nielen chce spoznať a hľadať, ale ju aj prijíma a uvedomuje si ju, a následne podľa nej aj koná a žije, len ten dokáže prijať Boha takého aký skutočne je aj s jeho slovami, s jeho radami, napomenutiami a usmerneniami, ktorými človeka postupne vedie cez pokánie k sebe samému do svojho milujúceho srdca. Žiť niekoľko nasledujúcich pravd, ktoré vedú ku skutočnému pokániu, dokáže iba skutočne pokorný človek. Prvá pravda znie:

"Ježiš dokonale pozná skutky každého z nás
a dôvody nášho konania a predsa nás všetkých miluje."

Nemá význam nejaký hriech pred ním zatĺkať, pretože neoklameš jeho ale iba seba. Iba skutočná pravda ťa oslobodí. V prvom rade je potrebné uznať, že aj ja som hriešny a potrebujem sa od svojho hriechu odvrátiť. V druhom rade je potrebné uznať, že aj druhý človek má právo na zmenu, právo byť spasený a Bohom milovaný napriek tomu, že konal veľmi zle a hriešne... Jedine pokorný človek toto dokáže a pravda ho oslobodí a voľnému letu na krídlach pokory. Pyšný nikdy neuzná svoju hriešnosť a druhých bude posilať priamo do pekla. No tieto klamstvá o sebe a o druhých sa postupne obvíjajú okolo duše takého človeka ako reťaz strachu a nedôvery až sa po čase nemôže taký človek hýbať a udusí sa. Pyšný človek, ktorý si vyrába vlastné „pravdy“, nakoniec sám seba odsúdi na večné nešťastie. Pyšný človek neprijme skutočný obraz o Bohu, ktorý je pre nás nepredstaviteľná láska. Vytvorí si svoj vlastný obraz Boha a ak Boh nebude postupovať podľa jeho plánu, podľa jeho predstáv, odmietne ho aj so všetkým, čo mu Boh ponúkne. Možno to krásne vycítiť na smutno-smiešnom príbehu spred nebeskej brány, kde už čakal obrovský zástup tých „spravodlivých“. Po dlhom čakaní sa davom prehnila vlna šuškania: „Bude odpustené aj tým druhým – tým hriešnym...“ Sem tam sa začali dvíhať nespokojné hlasy: „Tak toto je nespravodlivé. My sme sa koľko namáhali a oni budú rovnako spasení ako my?“ Postupne hlasy silneli a začali sa objavovať aj potupné reči až preklínania na adresu samého Boha. V tom momente boli všetci zatratení....

Prijať skutočnú pravdu o Bohu a o jeho láske, o jeho bláznivej, nepochopiteľnej, nelogickej láske podľa našich ľudských merítok, bude veľmi ťažké. Iba ten, kto bude schopný v pokore túto pravdu prijať, iba ten zvládne prejsť cez toto úskalie a byť spasený. Pyšný človek to nezvládne, hociako by bol spravodlivý a čnostný, aj keby naozaj nevykonal vo svojom živote veľa zla, iba pár drobných prehreškov, avšak zakladajúci si právo na spásu na tomto svojom „dobrom“

Pokánie - 1 - Uznať pravdu o sebe a o Bohu

Napísal Balek Robert

Streda, 24 Marec 2010 15:51

živote, na klamstve, že vlastnými silami môže byť spasený, nijako neprijme, že tí druhí, ktorí si to v živote užívali, no predsa sa dokázali pokoriť pred Bohom, uznať svoju vinu a prosiť ho o milosrdenstvo, môžu byť rovnako spasení ako tí spravodliví... Presne toto bolo veľkým problémom aj pre starozákonných ľudí (Ez 33,12-20), ktorí Bohu vyčítali, že ak spravodlivý zhreší a zostane na svojej hriešnej ceste, nezapočíta sa mu ani jeden z jeho skutkov, no ak sa hriešnik obráti a začne konať spravodlivo, nepripomenie sa mu ani jeden z jeho zlých skutkov. Tiež vtedy Bohu vyčítali, že je nespravodlivý... No Boh rozmýšľa úplne inak ako my ľudia. Nemôžeme pochopiť jeho zmýšľanie – sme príliš maličkí a ak to v pokore neuznáme, neprijmeme Boh takého, aký skutočne je, nebudeme s Ním chcieť stráviť celú svoju večnosť...

Veľmi krásne to ukazuje príhoda, ktorá sa stala pred rokmi jednému kňazovi. Mal kostolníka, ktorý už dlhé roky slúžil v kostole každý deň, okrem toho hrával aj na organe a pomáhal v mnohých prácach aj na fare – jedným slovom celý slúžil farnosti. Práve šli pochovávať jedného človeka - síce pokrsteného ale veľmi dlhé roky nechodiaceho do kostola, ktorý veľa pil a nežil ani čisto a mravne, ukončiaceho svoj život v alkohole a v garáde vedľa cesty v dedine. Keď sa to dopyčul, zvýšeným hlasom povedal: „Tak to je naozaj vrchol, tak ja celé roky chodím poctivo do kostola, slúžim a snažím sa a tento tu, čo do kostola ani nepáchol, má byť pochovaný rovnako ako budem pochovaný ja?“ Veľmi ťažko mu bolo vysvetľovať pre nás nepochopiteľnú ale predsa Božiu logiku lásky. Je veľmi dôležité pre našu spásu, aby sme si na túto logiku postupne už počas života zvykali, pretože sa môže veľmi ľahko stať, že do takého neba, kde uvidíme takých ľudí, odmietneme vkročiť a v tom momente budeme zatratení. Nie kvôli Bohu, ale iba kvôli sebe, kvôli našej vlastnej pýche.

A teda prvá pravda, ktorú musíme prijať, aby sme nastúpili na cestu pokánia a boli spasení, je, že Ježiš dokonale pozná skutky každého z nás aj motívy nášho konania a predsa nás miluje. Toto vedomie jeho lásky napriek našim chybám pohýňa citlivú dušu k snahe premeniť svoje nesprávne úmysly srdca, očistiť ich, obrátiť sa od zla, ktoré ju špiní, ničí a rozožiera, a vrátiť sa späť k Bohu. No a samozrejme vedie táto pravda aj k láske k iným okolo nás, ktorí si ľudsky povedané našu lásku nezaslúžia a to len preto, lebo cítime, že ani my si Božiu lásku nijako nezaslúžime, je to iba slobodné rozhodnutie Boha napriek našej hriešnosti.

Pyšný človek, hociako nábožný a „verný“ Bohu, si ani trochu neuvedomí, že už dávno Boha nemiluje, že už dávno sa o neho nezaujíma a nestretáva sa s ním, že už dávno ušiel od Boha k sebe samému a vytešuje sa zo svojej domnelej dokonalosti a „pravovernosti“. Krásne o tom hovorí aj kniha od známeho anglického spisovateľa C.S.Lewisa: „Veľký rozvod“. Ktosi pred ním napísal knihu „Veľká svadba neba a pekla“, kde opisoval, ako vlastne Boh nakoniec všetkých spasí a už nebude existovať peklo, lebo všetci pôjdu nakoniec do neba a podobné hlúposti. Lewis chcel iba obrazne na príkladoch správania sa ľudí poukázať na to, že žiadna svadba neba a pekla sa nekoná, že to peklo nie je výmysel Boha, ale samotných bytostí, ktoré v žiadnom prípade nechcú (diabol a jeho anjeli) a ani nebudú chcieť prežiť svoju večnosť s Ním

Pokánie - 1 - Uznať pravdu o sebe a o Bohu

Napísal Balek Robert
Streda, 24 Marec 2010 15:51

(niektorí z nás ľudí). A Boh, verný svojmu daru slobody, ktorú dal človeku, bude toto ich rozhodnutie plne rešpektovať, ako rozhodnutie slobodných bytostí. Preto má aj kniha obrazný nadpis „Veľký rozvod“ neba a pekla, keď už ich niekto tak veľmi narýchlo bez uváženia zosobášil...

Lewis v knihe opisuje fantastický autobusový výlet duší z „predpekla“ do „prednebia“. Keď autobus dorazí na miesto, vyjdú z neho polopriehľadné postavy z predpekla a stretávajú nádherné postavy, ktoré sa pokúšajú presvedčiť ich, aby sa predsa len rozhodli ísť spolu s nimi ďalej do neba. Takto sa stretávajú hlavne príbuzní a známi, ktorí si prišli po svojich milovaných. Lewis opisuje medzi iným aj stretnutie dvoch bývalých kamarátov umelcov. Ten nebeský hovorí prichádzajúcemu z predpekla: „Každý básnik a umelec je v nebezpečenstve, že sa od lásky k veciam, o ktorých rozpráva, postupne pomaličky a nebadane dostane k láske k rozprávaniu samotnému. Môže to dôjsť až tak ďaleko, že ho tam dolu v pekle nezaujímajú Boh, ale len to, čo sám o Bohu hovorí. Tam to však nekončí, potápa sa hlbšie a hlbšie, zaujíma sa len o seba a svoju osobnosť a neskôr už iba o svoju slávu.“ Keď už sa podarí nebeskému získať toho z predpekla na svoju stranu a pohnú sa smerom k nebu, ten z predpekla zvolá: „Už sa teším na známych umelcov géniov z minulosti.“ A ten nebeský odpovie: „Ak tu sú, skôr či neskôr ich stretnieš.“ A druhý na to: „Chceš povedať že si ich ešte nestretol? O takých vynikajúcich ľuďoch si už určite musel počuť.“ A nebeský mu odpovedá: „Nikto tu v nebi nevyniká. Sláva tu totiž naplní každého.“ „Chceš povedať, že tu neexistujú slávni ľudia?“- opýtal sa ho ten z predpekla. „Naopak, každý je tu slávny.“ – odpovedal s radosťou nebeský. „Hm, človek si musí zvyknúť, že ho ocenia až jeho potomkovia.“ – zašomral ten z predpekla. „Priateľu, ty nevieš, že na zemi na nás už dávno zabudli? Sme úplne zabudnutí.“ – prekvapivo poznamenal nebeský. „Musím teda ihneď preč. Mám svoju zodpovednosť za umenie. Musím ísť späť, napíšem o tom do novín, to chce publicitu, nechaj ma, musím už ísť. Tu končia všetky žarty.“ – a s týmito slovami na perách ten z predpekla zmizol, bez toho, aby si vypočul odpoveď. Zaujatie sebou samým je jeden z najhorších hriechov. Priznať si ho a odovzdať ho Bohu je to najlepšie riešenie. Nebrať sa až tak vážne...

Existovali ľudia, ktorí sa tak snažili dokázať existenciu Boha, že ich už Boh sám nezaujímal, iba ich veľkolepé dôkazy a ich rečnenie a presvedčanie. Iní sa tak angažovali v misii a v šírení kresťanstva, že nemali nakoniec čas myslieť na Krista a byť s ním. Nevidel si nikdy náruživého zberateľa prvých vydaní kníh podpísaných ich autormi, ktorý strávil chuť ich čítať? Alebo si nevidel ešte organizátora dobročinných akcií, ktorý stratil všetku lásku k chudobným? Toto je tá najnebezpečnejšia, a pritom najmenej nápadná nástraha zo všetkých.

Pravdou stále ostáva, že kto chce, ten sa do neba dostane. Pýcha však človeka uzatvorí do seba, do svojich vymyslených právd a ani Boh takého človeka nepohne z jeho postoja, aby sa obrátil a vrátil k nemu – aby konal pokánie. Boh bude musieť aj keď s Božím plačom, rešpektovať ich slobodné rozhodnutie. A tak nakoniec budú iba dva druhy ľudí. Tí, ktorí Bohu

Pokánie - 1 - Uznať pravdu o sebe a o Bohu

Napísal Balek Robert

Streda, 24 Marec 2010 15:51

povedia: „Nech sa stane tvoja vôľa!“ a tí, ktorým Boh povie: „Nech sa stane tvoja vôľa!“